

Τὸ κόστος τῆς καταλλαγῆς (Β΄ Κορ στ΄ 1-10) (Λαμπρόπουλος Βαρνάβας Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Ὅταν διαταραχθοῦν οἱ σχέσεις μας μὲ κάποιον ἀπὸ δική του ὑπαιτιότητα, εἶναι ἴσως δικαιολογημένο νὰ δυσφοροῦμε μὲ ὅποιονδήποτε ἔλθει καὶ μᾶς προτρέψει νὰ κάνουμε ἐμεῖς τὸ πρῶτο βῆμα συμφιλίωσης. Ὅταν ὅμως τὸ φταίξιμο εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου δικό μας, θὰ ἔπρεπε ἀπὸ μόνοι μας, χωρὶς νὰ περιμένουμε καμιά παρακίνηση καὶ χωρὶς καμιά ἀναβολή, νὰ σπεύδουμε νὰ ζητᾶμε συγγνώμη. Θὰ ἦταν, ἐπομένως, μεγάλη ντροπὴ γιὰ ἐμᾶς τὸ νὰ ἀναγκάζεται τὸ πρόσωπο ποὺ πληγώσαμε νὰ βάζει μεσολαβητὲς γιὰ νὰ τὰ βροῦμε. Πολὺ περισσότερο θὰ ἔπρεπε νὰ μᾶς συγκινεῖ τὸ νὰ ἔρχεται ὁ ἴδιος καὶ νὰ μᾶς παρακαλεῖ γι' αὐτό.

OLYMPUS DIGITAL CAMERA

«Μὴ εἰς κενὸν δέξασθε τὴν χάριν»

Ἄν αὐτὸ ἰσχύει γιὰ τὶς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων σχέσεις, πόσο θὰ ἔπρεπε νὰ μᾶς συγκλονίζει ἢ πρωτοβουλία τοῦ Θεοῦ νὰ «καταλλαγοῦμε» μαζί του, τὴ στιγμή πού ἡ διάρρηξη τῶν σχέσεών μας ὀφείλεται ἀποκλειστικὰ σὲ μας· στὶς δικές μας ἁμαρτίες. «Δὲν ἔγινε ὁ Θεὸς ἐχθρὸς μας» θὰ πεῖ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος· «ἐμεῖς γίναμε ἐχθροὶ του μὲ τὴν ἀποστασία μας· Θεὸς γὰρ οὐδέποτε ἐχθραίνει».

Στὸ σημερινὸ ἀνάγνωσμα ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀφοῦ μᾶς ἔχει ἤδη μιλήσει γιὰ τὴν τιμὴ πού τοῦ ἔκανε ὁ Θεὸς νὰ τοῦ ἀναθέσει «τὴν διακονίαν τῆς καταλλαγῆς», ξανατονίζει ὅτι εἶναι συνεργὸς τοῦ Θεοῦ σ' αὐτὸ τὸ σωτήριο ἔργο τῆς συμφιλίωσής μας μὲ Αὐτόν. Καὶ μιμούμενος τὴν ταπείνωση καὶ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, πού καταδέχεται νὰ μᾶς παρακαλεῖ καὶ νὰ μᾶς προτρέπει σ' αὐτὸ τὸ ἔργο, ἐπαναλαμβάνει γιὰ τρίτη φορὰ τὴ λέξη «παρακαλοῦμεν», παρακινώντας μας κι αὐτὸς νὰ μὴν περιφρονήσουμε αὐτὴ τὴ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ. Πρόκειται γιὰ μία ὄντως δωρεὰν συμφιλίωση· ἐμεῖς δὲν θυσιάζουμε κάτι. Σὲ Ἐκεῖνον ὅμως κόστισε τὸν θάνατό του πάνω στὸν Σταυρό. Ὁ Ἀναμάρτητος δέχθηκε νὰ πεθάνει ὡς κατάδικος, γιὰ νὰ δικαιωθοῦμε καὶ νὰ σωθοῦμε ἐμεῖς· γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ ξαναγίνουμε παιδιά

του καὶ «φίλοι» του (Ἰωάν. 15,14).

Κι ὅμως, παρ' ὅλο πὸν μὲ τῆ δική του θυσία μᾶς χάρισε τὸ ἀνεκτίμητο δῶρο τῆς σωτηρίας μας, ἐμεῖς ἀμελοῦμε νὰ τὸ ἀξιοποιήσουμε. Κορυφαῖο παράδειγμα πρὸς ἀποφυγή, πὸν δέχθηκε «εἰς κενὸν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ», ἀποτελεῖ ὁ Ἰούδας, ὁ ὁποῖος ἀπὸ φίλος ἔγινε ὄχι ἀπλῶς ἐχθρός, ἀλλὰ «δοῦλος τοῦ ἐχθροῦ». Μία πόρνη «ἠλευθεροῦτο (ἀπὸ τὴν κόλαση τῶν παθῶν της), καὶ αὐτὸς δοῦλος ἐγεγόνει τοῦ ἐχθροῦ», λέει ἓνα τροπάριο τῆς Μεγάλης Τετάρτης· «ἡ ἀμαρτωλὸς ἔχαιρε κενοῦσα τὸ πολῦτιμον μύρον, ὁ δὲ μαθητὴς ἔσπευδε πωλῆσαι τὸν ἀτίμητον. Δεινὸν ἢ ραθυμία».

Ἦχι ἀναβολὲς καὶ σκάνδαλα

Αὐτὴ ἡ φοβερὴ ραθυμία, πὸν ὁδήγησε ἓναν μαθητὴ τοῦ Χριστοῦ στὴν αἰώνια ἀπώλεια, ἔχει -κατὰ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο- τὴν ἀρχὴ τῆς στὴν ἀναβολή. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Παῦλος μᾶς θυμίζει τὸ τοῦ Προφήτη Ἡσαΐα: «Ἴδου τώρα εἶναι καιρὸς εὐπρόσδεκτος καὶ καταλληλός· ἴδου τώρα εἶναι ἡμέρα σωτηρίας». Δικαιολογημένα θὰ ρωτήσῃ καὶ ὁ ἐχθρὸς τῆς ἀναβολῆς καὶ ἀκάματος ἐργάτης τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ Μέγας Βασίλειος: «Ποιὸς παραμένοντας ἀργὸς στὸ σπίτι τοῦ ἢ κοιμώμενος κατὰ τὸν καιρὸ τῆς σπορᾶς γέμισε τὴν ἀγκαλιά του μὲ τὰ σπαρτά, ὅταν ἦλθε ὁ θερισμός; Ποιὸς τρύγησε ἀμπέλι πὸν δὲν φύτεψε καὶ δὲν κουράστηκε νὰ καλλιεργεῖ ὁ ἴδιος;».

Δὲν περιορίζεται ὅμως ὁ Ἀπόστολος σὲ παρακλήσεις καὶ συστάσεις πρὸς τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ ἐπαγρυπνεῖ καὶ ἐλέγχει καὶ τὸν ἑαυτὸ του νὰ μὴ δώσει τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ σκανδάλου, γιὰ νὰ μὴν κατηγορηθεῖ στὸ ἐλάχιστο ἢ διακονία τῆς καταλλαγῆς, πὸν ὁ Θεὸς τοῦ ἀνέθεσε. Οἱ ψευδάδελφοὶ καὶ οἱ ψευδαπόστολοι καιροφυλακτοῦσαν νὰ βροῦν κάτι γιὰ νὰ τὸν κατηγορήσουν καὶ νὰ κλονίσουν τὸ κύρος του ὡς Ἀποστόλου. Ἐνθυμοῦνταν πάντοτε ὅτι ὁ Παῦλος «ἐδίωξεν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ», κάτι τὸ ὁποῖο ὅμως καὶ ὁ ἴδιος ὁμολογοῦσε μὲ συντριβή, ἔχοντας γράψει στὴν προηγούμενη ἐπιστολή του πρὸς τοὺς Κορινθίους ὅτι «οὐκ εἰμὶ ἰκανὸς καλεῖσθαι Ἀπόστολος». Ἀλλὰ, ἔστω κι ἂν θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ του «ἔκτρωμα», δὲν ξεχνοῦσε τὸν συγκλονιστικὸ τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Χριστὸς «τὸν κυνήγησε» γιὰ νὰ συμφιλιωθοῦν στὸν δρόμο πρὸς τὴ Δαμασκό.

Χαρὰ διὰ τοῦ σταυροῦ

Ἦν λοιπὸν ὁ Χριστὸς «ὁ καταλλάσων ἑαυτῷ τὸν κόσμον» ὑπέμεινε γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸ θάνατο Σταυρικὸ, δὲν θὰ μπορούσε ὁ Πρωτοκορυφαῖος διάκονος αὐτοῦ τοῦ μυστηρίου νὰ διάγει «ἐν ἀναπαύσει καὶ πλατυσμῷ»· ὁ Διδάσκαλος εἶχε προειδοποιήσει τοὺς μαθητὲς του: «Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν». Καὶ στὴ

σημερινή περικοπή βρίσκει τὴν εὐκαιρία πάλι ὁ Ἀπόστολος, χωρὶς καμιά κενοδοξία ἢ διάθεση αὐτοπροβολῆς, νὰ ἀναφερθεῖ ὄχι μόνο σὲ «οἴους διωγμοὺς ὑπήνεγκεν» (Β' Τιμ. 3,11), ἀλλὰ καὶ στοὺς κόπους, στὶς νηστεῖες, στὶς ἀγρυπνίες, στὴ μακροθυμία καὶ στὴν ἀνυπόκριτη ἀγάπη τοῦ πρὸς ὅλους· καὶ φυσικὰ πρὸς ἐκείνους, ποὺ -ἀμφισβητώντας τον- τὸν ἀναγκάζουν νὰ κάνει αὐτὴ τὴν ἀνεπιθύμητη σ' αὐτὸν «περιαυτολογία».

Πηγή: agiazoni.gr